

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1986/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט י' כשר
כבוד השופטת ר' רונן

המערער: יהונתן רבינוביץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - תביעות עיריית תל אביב

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(השופט העמית צ' קפאח), מיום 11.2.2022, בעפמ"ק
1141-11-21

תאריך הישיבה: כ"ה בתשרי התשפ"ג (20.10.2022)

בשם המערער: בעצמו

בשם המשיב: עו"ד רינת חנוך; עו"ד לי בר עמי

פסק-דין

השופט י' כשר:

לפנינו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט העמית צ' קפאח), מיום 11.2.2022, בעפמ"ק 1141-11-21. בהחלטה מושא הערעור דחה בית המשפט את בקשת המערער לחיוב המשיבה בהוצאות על פי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

רקע הדברים

1. ביום 7.8.2018 חנה המערער רכב דו גלגלי על המדרכה הסמוכה לתחנת הרכבת השלום בתל-אביב-יפו. פקח אשר עבר במקום רשם למערער הודעת תשלום קנס בסך

250 ש"ח, ובה צוין כי העמדת הרכב במקום מהווה עבירה לפי סעיף סעיף 6(ד)(א2) לחוק עזר לתל-אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: חוק העזר).

2. המערער מיאן לשלם את הקנס, וביקש להישפט בגין העבירה האמורה בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. על רקע זה, הוגש נגד המערער כתב אישום בגין העבירה האמורה לבית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו.

3. בטיעונו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים טען המערער, בעיקרו של דבר, כי התמרור הקרוב ביותר למקום בו חנה את רכבו היה מקופל ומכוסה בכתובות גרפיטי. משכך, סבר המערער כי אין בנמצא תמרור האוסר עליו לחנות את רכבו על המדרכה, כך שהחניה במקום היא מותרת. עוד טען המערער כי אף אם החניה במקום אסורה, עיריית תל-אביב-יפו אימצה מדיניות אכיפה, הדוגלת בהימנעות מאכיפת עבירות מהסוג הנדון. על כן, לשיטת המערער, רישום הודעת תשלום הקנס עולה בנסיבות המקרה לכדי אכיפה בררנית.

מנגד, המשיבה טענה כי מתצלומים שצורפו להודעת הקנס שנרשמה למערער, עולה כי במקום בו חנה את רכבו ניצב בבירור תמרור האוסר על חניית רכב דו גלגלי על המדרכה. עוד טענה המשיבה כי סעיף 72(א)(א2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) קובע במפורש איסור חניית רכב על המדרכה, ותפקידם של התמרורים הינו אך להבהיר, למעלה מן הצורך, את קיומו של האיסור האמור. לכן, לטענת המשיבה, חניית רכב דו גלגלי על המדרכה אסורה אף אם צודק המערער כי התמרור שניצב במקום היה תקול. לבסוף, המשיבה טענה כי מדיניות האכיפה שהמערער טוען לקיומה אינה מוכרת לה, וכי אף אם קיימת מדיניות כאמור שמור לגורמי האכיפה שיקול דעת לגבי אופן יישומה.

4. ביום 9.9.2021, לאחר הליך ארוך וממושך בגדרו הובאו להעיד נושאי תפקידים שונים בעיריית תל אביב-יפו, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו (השופטת ע' יעקובוביץ') את המערער בעבירה שיוחסה לו, וביום 29.9.2021 נגזר דינו של המערער ונקבע שעליו לשלם קנס בסך 250 ש"ח.

בהכרעת הדין ציין בית המשפט כי: "לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, אותה מצאתי כקוהרנטית, אין מחלוקת על כך שכלי רכבו של הנאשם חנה במקום ובזמן כמפורט בדו"ח החניה".

בית המשפט מצא לדחות את טענת המערער שחניית רכבו באופן האמור אינה אסורה. זאת, משום שמצא גם את עדותו של המפקח שרשם את הודעת תשלום הקנס כמהימנה ברורה וקוהרנטית, ולכן השתכנע כי לא הייתה נרשמת למערער הודעת קנס באם במקום ביצוע העבירה לא היה מוצב תמרור תקין. בית המשפט הוסיף כי המערער סירב להשיב לשאלה מדוע התמונות שהוגשו מטעמו במקום חניית רכבו לצורך תמיכה בגרסתו לא צולמו בזמן אמת, והדבר פועל לרעתו. עוד הוסיף בית המשפט כי עומדת למשיבה חזקת התקינות המנהלית, אותה לא סתר המערער. כמו כן, בית המשפט מצא לקבל את טיעון המשיבה כי תקנות התעבורה אוסרות על חניית רכב על המדרכה, בין אם ניצב במקום תמרור ובין אם לאו.

5. עוד באותו היום, 9.9.2022, ניתנה על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים החלטת פתקית, ובה צוין כי: "לאחר מתן הכרעת הדין לצדדים הסב הנאשם תשומת לבי לטעות קולמוס שנפלה בהכרעת הדין, ולפיה בסעיף 20, בשורה הראשונה, נשמטה המילה 'מהימנה' לאחר המילה 'קוהרנטית'..." (להלן: החלטת הפתקית). כלומר, לאחר תיקון בית המשפט, יש לקרוא את סעיף 20 להכרעת הדין כך: "לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, אותה מצאתי כקוהרנטית ומהימנה..."

6. ביום 1.11.2021 הגיש המערער ערעור על הכרעת הדין, וביום 2.1.2022 התקיים דיון במעמד הצדדים בערעור בבית המשפט המחוזי תל-אביב-יפו. במסגרת הדיון האמור המליץ בית המשפט (השופט העמית צ' קפאח) למשיבה לשקול את עמדתה ביחס לערעור ולעדכנו ביחס אליה בתוך יומיים. בעקבות המלצה זו, ביום 4.1.2022 הוגשה הודעה מטעם המשיבה ובו ציינה האחרונה כי היא נעתרת להמלצת בית המשפט ומסכימה לקבלת הערעור. עם זאת, המשיבה הדגישה כי הסכמתה האמורה ניתנה אך ורק בשל נסיבותיו הייחודיות של העניין.

בהמשך לכך, באותו היום, 4.1.2022, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעמפ"ק 1141-11-21, אשר קיבל את הערעור בעקבות הסכמת המשיבה, וזיכה את המערער מהעבירה שיוחסה לו.

7. ביום 2.2.2022 הגיש המערער לבית המשפט המחוזי בקשה שהוכתרה על ידו כ-"בקשה למתן פיצוי לנאשם שזוכה בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין". בבקשתו ציין המבקש כי ניתן היה לקבל את טענותיו בדבר חפותו כבר בדיון הראשון שהתנהל בפני בית המשפט לעניינים מקומיים. ברם, התנהלות המשיבה אילצה אותו לנהל הליך משפטי

ארוך וממושך שכלל דיונים רבים, כמו גם בקשות שונות לשם גילוי חומרי חקירה. המערער טען כי לכל אורך הדרך עשתה המשיבה כל שלא ידה כדי לסכל ולהכביד על מבקש מלהשיג ראיות לצורך הוכחת חפותו.

המערער הוסיף כי כתוצאה מהצורך בניהול הליך ארוך ומסורבל, הוצאו על ידו הוצאות המסתכמות בכ-66,000 ש"ח, וטען כי כפי שבהליכים אזרחיים ברירת המחדל הינה פסיקת הוצאות ריאליות, כך יש לעשות גם בענייננו אף שאין המדובר בסכסוך אזרחי.

8. בתגובתה מיום 10.2.2022, השיבה המשיבה כי הסכמתה לקבל את הערעור ניתנה רק כתוצאה מהמלצת בית המשפט, ובשל נסיבותיו הייחודיות של התיק דנן. על כן, הנחת המערער כי היה ניתן לקבל את טענותיו כבר בפתח ההליך בפני בית המשפט לעניינים מקומיים – אינה מבוססת. המשיבה הוסיפה כי נקודת המוצא של סעיף 80 לחוק העונשין הינה כי עצם הזיכוי בדין אינה מקנה לנאשם, מניה וביה, זכות לפיצויים. על מנת שזכות זו תקום, על המערער להוכיח כי לא היה יסוד להאשימו, או כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות זאת; ולשיטת המשיבה, שתי החלופות הנ"ל לא מתקיימות בעניין המערער. בהתאם לכך, סברה המשיבה כי יש לדחות את בקשת המערער.

9. ביום 11.2.2022 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי מושא ערעור זה, במסגרתה נדחתה בקשת המערער לחיוב המשיבה בהוצאות מכוח סעיף 80 לחוק העונשין. בהחלטתו ציין בית המשפט כי המלצתו למשיבה להסכים לקבלת הערעור, מקורה בהחלטת הפתקית מיום 9.9.2022, בה הוספה המילה "מהימנה" לתיאור עדות המערער. בית המשפט המחוזי הטעים שסבר כי: "שתי הקביעות, זו בהכרעת הדין וזו בפתקית, אודות מהימנות העדויות מזה ומזה אינן יכולות לדור בכפיפה אחת", וציין כי: "מכאן שלא הוכח כי לא היה יסוד לרישום הודעת הקנס".

גם עם החלטה זו ממאן המערער להשלים, ומכאן הערעור שבפנינו.

10. בערעור בפנינו שב המערער על טענתו כי ניתן היה לקבל את טענותיו בדבר חפותו כבר בפתח ההליך בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, וכי הסכמת המשיבה לקבלת הערעור בבית המשפט המחוזי מהווה עדות לכך. עוד שב המערער על טענתו כי המשיבה היא האחראית להימשכות ההליך בפני הערכאות קמא, כך שעליה לשאת בהוצאות הריאליות, כשם שהוא הדין בהליכים אזרחיים.

המערער טוען, בנוסף, כי הסכמתה של המשיבה להצעת בית המשפט לקבלת הערעור, שקולה כנגד קבלת כל אחת מהטענות שהעלה בערעורו. מכך מסיק המערער כי מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 80(א) לחוק העונשין, לפיו לא היה יסוד להאשמה. כמו כן, המערער טוען כי זיכוי מלא, כפי שאירע בעניינו: "מצדיק כשלעצמו תמיד פסיקת הוצאות".

לבסוף, המערער טוען כי בית המשפט קמא שגה את שייחס חשיבות להיות המערער עורך דין במקצועו, וכי עובדה זו אינה יכולה להוות שיקול לשלילית זכאותו לפיצוי ולפסיקת הוצאות.

דיון והכרעה

11. סעיף 80(א) לחוק העונשין מקנה לנאשם שזוכה, או שכתב האישום נגדו בוטל, זכות לעתור לבית המשפט לקבלת פיצויים ולפסיקת הוצאות. וזו לשון הסעיף:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט".

יחד עם זאת, יודגש כי הזכות המוענקת מכוח סעיף החוק דלעיל הינה זכות יחסית, והיעתרות לבקשה מכוח סעיף 80 לחוק נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט (ע"פ 1325/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת ע' ברון (19.1.2020) (להלן: עניין פלוני)). בהכריעו האם להיעתר לבקשה מכוח סעיף זה, שומה על בית המשפט לאזן בין הנזק שנגרם לנאשם מקיום ההליך הפלילי בעניינו, לבין האינטרס הציבורי באכיפת החוק והחשש מהרתעת יתר של המדינה מניהול הליכים פליליים (שס).

עוד יצוין כי בעריכת איזון זה נודעת חשיבות יתרה לכך שהערכאה שהכריעה בבקשת הפיצוי היא גם הערכאה שדנה בהליך הפלילי העיקרי, שכן לה היכרות מעמיקה ובלתי אמצעית עם ההליך, על חומר הראיות שבו (ע"פ 7235/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.2.2018)).

בהתאם לכך, נקבע בפסיקה כי התערבות ערכאת הערעור בהחלטות הערכאות הדיוניות בבקשות לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תיעשה במשורה ובמקרים חריגים בלבד (עניין פלוני, בפסקה 5 לפסק דינה של השופטת ע' ברון; ע"פ 2255/15 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק דינו של השופט מ' מזוז (22.3.2016); ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינו של השופט י' עמית (15.1.2013) (להלן: עניין בוגנים)).

לשיטתי, מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים.

12. תחילה יוער כי בניגוד לטענת המערער, לא ניתן ללמוד גזירה שווה מהדין הנוגע לפסיקת הוצאת משפט בהליכים אזרחיים לעניין פסיקת הוצאות משפט או פיצויים מכוח סעיף 80 לחוק בהליכים פליליים. בניגוד למשפט האזרחי, בגדרו כלל הבסיס הוא שהצד המפסיד חייב לשאת בהוצאותיו של הצד שזכה בדין; במשפט הפלילי תשלום הוצאות משפט הוא החריג לכלל (ראו ע"פ 4818/18 הריסון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לפסק דינה של השופטת נ' הנדל (5.8.2019) (להלן: עניין הריסון); ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73, 97 (2002) (להלן: עניין דבש); ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, 486 (1997); המ' 28/77 קמארה נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 69, 70 (1977)).

על רקע זה, טענת המערער כי בכל מקרה שבו משפטו של נאשם מסתיים בזיכוי עומדת לו זכות להוצאות משפט ולפיצויים מכוח סעיף 80 לחוק, טעות ביסודה. כפי שהובהר בפסיקה: "הדין בבירור לא בחר בגישה לפיה זיכוי מוביל בהכרח לקבלת פיצוי בגין מעצר או לתשלום הוצאות הגנה מאוצר המדינה. סעיף 80 לחוק העונשין מבטא תפיסה לפיה המשפט הפלילי מורכב יותר מגישה זו..." (עניין הריסון, בפסקה 4 לפסק דינו של השופט נ' הנדל; עניין פלוני, בפסקה 5 לפסק דינה של השופטת ע' ברון; ע"פ 853/19 מור נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת ד' ברק ארז (7.11.2019) (להלן: עניין מור)).

13. אם כן, הכלל הוא שלא כל חזרה מאישום או זיכוי יובילו בהכרח לפסיקת פיצויים לנאשם או לחיוב המאשימה בהוצאות המשפט. פסיקת פיצויים או הוצאות משפט כאמור, מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, יכולה שתעשה אך ורק בהתקיימותה של אחת משתי חלופות המנויות בסעיף זה – כאשר "לא היה יסוד להאשמה"; או בהתקיים "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". כפי שיובהר להלן, שתי החלופות הנ"ל לא מתקיימות בענייננו.

14. אשר לחלופה הראשונה, בפסיקת בית משפט זה נקבע שהנטל על הטוען כי "לא היה יסוד להאשמה" הוא נטל כבד (עניין מור, בפסקה 7 לפסק דינה של השופטת ד' ברק ארז). לשם עמידה בנטל זה נדרש הטוען להראות כי כתב האישום הוגש ללא בסיס, כלומר בשל זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי-סבירות מהותית ובולטת (ראו עניין דבש, בעמ' 89; עניין בוגנים, בפסקה 18 לפסק דינו של השופט ח' מלצר). ברי כי לא זה המצב דכאן.

כזכור, טענתו הבסיסית של המערער בעניין זה, עליה חזר המערער גם בטיעון בפנינו, הינה כי המלצת בית המשפט לקבלת הערעור, והיעתרות המשיבה לה, עולות לכדי אשרור של כל אחת מטענותיו בערעור – שם טען, בין היתר, בפרוטרוט ובחריפות מרובה, כי כתב האישום בעניינו הוגש בחוסר תום לב וכי לא היה מקום להאשימו מלכתחילה. על רקע זו טוען המערער כי התקיים התנאי הקבוע בסעיף 80(א) כי לא היה יסוד להאשמה.

אלא שטענה זו של המערער הינה בבחינת הנחת המבוקש:

השאלה האם הצעת בית המשפט לקבלת הערעור בהסכמה, שקולה כנגד קבלת הטענות שנטענו בערעור, היא שאלה התלויה בנסיבות המקרה. הצעה כאמור אכן עשויה להיות תוצאה של השתכנעות בית המשפט מכל אחת ואחת מטענות הערעור, אך היא עשויה גם לנבוע מטעמים אחרים, כגון רצון ללכת לקראת הנאשם לפנים משורת הדין; התחשבות בפגמים דיוניים שנפלו בהליך אשר אינם מובילים בהכרח לזיכוי; וכיו"ב טעמים אחרים המשתנים ממקרה למקרה על פי נסיבותיו.

כך גם באשר להסכמת המאשימה לקבלת הערעור.

השופט הדן בתיק הוא היודע מה הניע אותו להמליץ את אשר המליץ. גם מטעם זה נועדת חשיבות לכך שהשופט שדן בהליך הפלילי העיקרי הוא אשר יכריע בבקשה לפי סעיף 80(א) לחוק; וגם מסיבה זו נטיית ערכאת הערעור תהא שלא להתערב בהחלטות מסוג זה.

הנה כי כן, המלצת בית המשפט לקבלת הערעור, יכולה לנבוע ממגוון רחב של טעמים שונים, אשר אינם בהכרח קשורים להסכמה עם טיעוני הערעור.

15. בענייננו, אין צורך שנעמיק חקר במניעי בית המשפט להמלצתו האמורה, שכן בהחלטה מושא ערעור זה הבהיר בית המשפט את שיקוליו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים: בית המשפט המחוזי ציין כי הוא מוצא קושי בקביעת בית המשפט לעניינים מקומיים לפיה הוא מוצא הן את גרסת המערער והן את גרסת המשיבה, כאמינות. כלשונו: "שתי הקביעות, זו בהכרעת הדין וזו בפתקית, אודות מהימנות העדויות מזה ומזה אינן יכולות לדור בכפיפה אחת". ברי כי הנימוק הנ"ל, העומד בבסיס המלצת בית המשפט, אינו יכול ללמד כי כתב האישום בעניינו הוגש ללא בסיס, בחוסר תום לב, ברשלנות חמורה, באי-סבירות בולטת או בזדון, כנדרש לצורך התקיימות התנאי הראשון הקבוע בסעיף 80(א) לחוק.

הוא הדין באשר להסכמת המשיבה לקבלת הערעור. המשיבה, כרשות מנהלית האמונה על האינטרס הציבורי וניהול כספי הציבור, רשאית הייתה להיעתר להמלצת בית המשפט מטעמיה שלה. זאת, בפרט נוכח העובדה כי בשלב זה נוהל ההליך בעניין המערער כבר במשך מספר שנים על העלויות הכרוכות בכך, והכל ביחס לקנס בגובה של 250 ש"ח.

16. אשר לחלופה השנייה, בפסיקה הוטעם כי את ה-"נסיבות אחרות המצדיקות" פסיקת פיצויים או הוצאות משפט מכוח סעיף 80 לחוק, ניתן לחלק לשלוש קטגוריות: נסיבות הנוגעות לאופן ניהולו של ההליך המשפטי עצמו, כגון משכו של ההליך המשפטי ואורך תקופת המעצר; נסיבות הקשורות לטיב זיכוי של הנאשם; ולנסיבות האישיות של הנאשם (עניין דבש, בעמ' 106-118). לשיטתי, בנסיבות העניין, לא מתקיימות נסיבות המצדיקות את קבלת הערעור תחת אף אחת מהקטגוריות דנן:

ראשית, משפטו של הנאשם התנהל במשך זמן ממושך ביחס לעבירה בה הואשם, ובמסגרת ההליך נעתר בית המשפט לבקשות חוזרות ונשנות מצדו לקבלת חומרי חקירה שדרש לצורך ניהול הגנתו. בפני בית המשפט לעניינים מקומיים התקיימו חמישה דיונים במסגרתם נשמעו עדים מטעם שני הצדדים, הותר למערער להגיש חוות דעת מטעמו, וניתנה לו ההזדמנות המלאה לנהל את הגנתו כראות עיניו. בנסיבות אלו, לא ניתן לומר כי קיימות נסיבות הנוגעות לאופן ניהול המשפט המצדיקות היעדרות לבקשתו.

שנית, גם נסיבות הקשורות לטיב זיכוי של הנאשם המצדיקות את קבלת ערעורו לא מתקיימות בענייננו. בהקשר זה ישנה חשיבות לשאלה האם הזיכוי הוא "פוזיטיבי", קרי, נעשה תוך קביעה שהנאשם לא ביצע את העבירה שיוחסה לו; או שמא מדובר בזיכוי שאינו מעיד בהכרח על חפותו של הנאשם (ראו עניין מור, בפסקה 11 לפסק דינה של

השופטת ד' ברק ארז). לעניין זה, די שנפנה לאמור בהחלטת בית המשפט קמא. כפי שראינו לעיל, המלצתו של בית המשפט קמא נבעה מדעתו לפיה קביעת בית המשפט לעניינים מקומיים כי הוא מוצא הן את עדות המערער והן עדות המשיבה כמהימנות, מצדיקה, כשלעצמה, את קבלת הערעור. זיכוי שכזה אינו מהווה בסיס מובהק לפסיקת הוצאות.

שלישית, בעניין נסיבותיו האישיות של המערער טען האחרון כי שגה בית המשפט קמא בכך שלקח בחשבון את היותו עורך דין במקצועו עת שדחה את בקשתו לפסיקת הוצאות משפט. אלא שבטיעון זה דומה שנפל הנאשם לכלל טעות באשר לתוכן החלטתו של בית המשפט קמא. בהחלטתו קבע בית המשפט קמא כי: "סוג העבירה והיות המבקש עורך דין בעיסוקו, אינם בגדר 'נסיבות אחרות המצדיקות זאת'" (ההדגשה הוספה – י' כ'). כלומר, להיות המערער עורך דין במקצועו לא ניתן כל משקל, לכאן או לכאן, ודומה שבדין כך.

הנה כי כן, גם החלופה השנייה שעניינה בנסיבות אחרות המצדיקות פסיקת פיצויים או הוצאות משפט מכוח סעיף 80 לחוק, לא מתקיימת בענייננו.

17. סיכומו של דבר, משלא עלה בידי המערער לשכנע כי מתקיימת בענייניו אחת מהעילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין, אציע לחבריי לדחות את הערעור דנן ולהותיר את החלטת בית המשפט המחוזי על כנה.

בהתחשב בנסיבות העניין, אציע כי כל צד יישא בהוצאותיו.

ש ו פ ט

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ר' רונן:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' כשר.

ניתן היום, כ"א בחשוון התשפ"ג (15.11.2022).

שופטת

שופט

שופט